

Telefon št. 30-40

VOJNI INVALIDI

GLASILO UDR. VOJNIH INVALIDOV KRALJEVINE JUGOSLAVIJE
OBLASTNEGA ODBORA V LJUBLJANI

List izhaja vsakega 25. v mesecu. Posamezna številka 1 Din. — Naročnina mesečno 1 Din. — Rokopisi se ne vračajo. — Nefrankirana pisma se ne sprejemajo. — Uredništvo in upravnništvo v Ljubljani, Št. Peterska vojašnica. Telefon številka 30-40.

Protezna delavnica zopet nima sredstev

Spomladi nekaj mesecev ni mogla redno delati. Omejevala je obrat na 3 dni v tednu, zastoj je rastel, invalidi so priganjali za proteze, delavci so tarnali pri omejitvi plač, ker ni bilo zadosti kredita po budžetu.

Udruženje vojnih invalidov se je borilo. Da je podprlo predlog za dotacijo, je pošiljalo vlogo za vlogo ministrstvu socialne politike in nar. zdravja in upravi narodnega invalidskega fonda, delegati so osebno intervenirali v Beogradu, Središnji odbor je stalno pritiskal na faktorje in končno se nam je poletni posrečilo dobiti tudi za našo Protezno delavnico v Ljubljani 100.000 Din dotacije k primanjkljaju v budžetu. Protezna delavnica je začela zopet z normalnim obratovanjem, invalidi so dobili nekaj več protez, na katere so čakali že celo večnost. Vedeli smo že takrat, da ta podpora še ne bo zadostna, ker je budžet Protezni delavnici preveč odtrgal. Seveda od leta do leta je treba samo omejevati, prihranjovati, vsakoltni proračuni so manjši in nazadnje se le več ne da, ker pohabljeni invalidi le morajo dobiti, kar jim je potrebno. Kako pa naj invalid izvršuje svojo službo ali posel, ako nima proteze in se sploh ne more gibati? Ortopediranje je stvar, pri kateri se ne sme prav nič omejevati in hraniti, pač pa nuditi, kar zahteva stvarna potreba. Udruženje je že takoj po prejemu gori omenjene dotacije, ki je bila premajhna, opozarjalo in prosilo ministrstvo socialne politike in narodnega zdravja, da naj pravočasno nakloni nadaljna sredstva, kolikor jih je treba. To pa se do danes še ni zgodilo.

Prišli smo do tega, da je Protezna delavnica v Ljubljani zopet vsled izčrpanja podpore primorana v najkrajšem času svoj obrat omejiti, dokler ne bo nove dotacije. Zaprlo je vsaj še za 100.000 Din, s katero vsoto bi mogla za silo shajati do konca budž. dvanajstin, to je do 30. marca 1936. leta.

Oblastni odbor udruženja vojnih invalidov v Ljubljani je zopet stavil svojo zahtevo, da se to vprašanje nujno brez odlašanja takoj uredi. Naprosil je Središnji odbor, da čim hitreje izposluje rešenje, da se dovoli nadaljnja potrebna dotacija.

Pričakujemo, da se ne bo pustilo našega prepotrebnege zavoda čakati zopet mesece brez rednega obrata.

Imamo svoje predstavnike in poslance, katerih interes ne sme biti majhen za tako važno socialno ustanovo in za naš najbolj udarjeni in prizadeti invalidski stalež. Mi čakamo na poboljšanje našega vprašanja že leta in leta poleg brezupnih obljub in tolažb, a vprašanje ortopediranja pohabljenec je tako važno, da ne zasluži le obljub in tolažb, pač pa usmilenje in dejanj. Sploh je to žalostno, da se pri tako neobhodno potrebnih socialni ustanovi dovede budžet v tako nezadostno stanje in da moramo invalidi tarnati za podporo svoji zdravstveni ustanovi. — Bodoči proračun se misli zopet krčiti, kar smo že slišali. Ali ni to v nebo vpijoče, da bomo mogoče v nekem času ostali pohabljeni sploh brez Protezne delavnice. Če se bo samo krčilo in krčilo, ni drugače mogoče. Vojne žrtve smo morale največ utrpeti. Kar primerjati je treba prejšnje kredite za invalidske podpore, pa današnje, ki so petkrat, šestkrat manjši. Sedaj pa se nam

še to, kar je za zdravstvo neobhodno potrebno, trga.

Pričakujemo, da nam ne bo treba zopet čakati mesece, da bomo dobili še ostalo podporo za našo Protezno delavnico, da bo mogla vsaj služiti za neobhodne in najnujnejše invalidske

Same neprilike

Vojne žrtve smo že tako dovolj udarjene s slabim invalidskim zakonom, s počasnim reševanjem, s pomanjkanjem sredstev itd., sedaj pa se dela s posameznimi novimi odredbami še večje neprilike, da bomo še bolj prizadeti. To nam pokazeta sledeča dva nova slučaja:

Kakor smo že zadnjič poročali, je izšel dne 17. maja 1935 pravilnik o izplačevanju invalidskih prejemkov, ki je predpisal način, kako je treba voditi evidenco potom posebnih kontrolnikov v ministrstvu socialne politike in narodnega zdravja, pri finančnih direkcijah in pri davčnih upravah. Način smo že zadnjič pojasnili.

Danes hočemo spregovoriti samo o tem, kakšno nepriliko je naredil pravilnik onim, ki imajo dobiti invalidnino.

Višje invalidsko sodišče dela vsa rešenja v treh izvodih ter pošlje vse tri najprej ministrstvu socialne politike in narodnega zdravja.

Praden ministrstvo socialne politike in narodnega zdravja ne odobri, da se sme invalidnina nakazati, ne more finančna direkcija nič nakazati. Sicer pa finančna direkcija ne prejme direktno od višjega invalidskega sodišča nobenega rešenja in ravno tako ga tudi stranka ne prejme; pač pa pošlje ministrstvo socialne politike in nar. zdravja šele potem, ko je odobrilo izplačevanje in to uneslo v kontrolnike in kartoteko, dve rešenji, to je ono za finančno direkcijo in ono, ki ga ima dobiti stranka, na finančno direkcijo. Stranka dobi torej rešenje v roko šele od finančne direkcije.

Ta postopek seveda gotovo ne bo prav hiter, kakor je pri nas v invalidskih zadevah običajno. Pomisliti je treba, da se pri ministrstvu kontrolirajo rešenja iz cele države. Že sedaj mora invalid čakati več let na rešenje, odslej bo pa še na izplačilo.

Mi smo že večkrat rekli: Zakaj imamo v pokrajini invalidska sodišča in ostale urade, ako se mora vendar vse rešiti končno v Beogradu? — Vsako rešenje prvoinštančnega invalidskega sodišča mora rešiti Višje invalidsko sodišče v Beogradu (samo dotična ne, ki odbijajo) za naprej pa še vsako izplačilo že po pravomočnem in vsestransko odobrenem rešenju, odobriti še ministrstvo socialne politike in narodnega zdravja.

Na tak način se ni za čuditi, da so zaostanki na invalidnini in da je število prejemalcev tako razredčeno.

Na isti način je bilo letos uvedeno izdajanje invalidskih železniških legitimacij. Invalid, ki je upravičen do železniške legitimacije za trikratno polovično vožnjo v letu, mora po novem pravilniku o voznih olajšavah predložiti prošnjo na ministrstvo socialne politike in narodnega zdravja v Beogradu.

Vsako leto mora za podaljšanje svoje železniške legitimacije vložiti tudi prošnjo na to ministrstvo.

Prošnjo je treba priložiti vselej sodno overovljen prepis rešenja in le-

potrebe. Na invalidskem kongresu smo slišali, pa tudi iz budžetskega zakona vidimo, da se narodni invalidski fond vporablja za razne druge, tudi neinvalidske potrebe, zato tembolj pričakujemo neznatne podpore za neobhodno potrebno Protezno delavnico.

S to željo prosimo vse one, ki morejo ali so dolžni, zadevo nujno urediti.

gitimacijo, za novo legitimacijo pa še posebej pošiljati takso po poštni nakaznici.

Prošnjo je treba pošiljati min. soc. politike in nar. zdravja, takso pa Direkciji drž. železnic v Beogradu.

Stare legitimacije podaljšuje ministrstvo samo, nove pa naroča pri Direkciji drž. železnic v Beogradu.

Poprej je vsak invalid dobival železniško legitimacijo pri pristojni banovinski železniški direkciji, podaljšal pa jo je ravno tako pri banovinski finančni direkciji. Finančna direkcija je potrdila, da on v redu prejemata invalidnino in mu je legitimacija takoj podaljšala, ali pa naročila novo pri železniški direkciji. Sedaj pa je treba vlagati prošnje v Beograd, prepisovati in overavljati vedno rešenja, pošiljati po pošti takso, za kar je treba truda, zamude časa, pota in izdatkov. Za vse druge vpokojence vršijo vse to še vedno banovinske finančne in železniške direkcije, le za invalide je napravljena izjema. Zakaj? Mar li morejo invalidi pri tem goljufati, da je treba nadzorstva skozi višje instance. Mi ne razumemo zakaj se mora ministrstvo pečati s takimi bagatelami kot je naročanje železniških legitimacij?

Zakaj toliko pošiljanja tja in sem in stroškov, zakaj morajo imeti invalidi toliko sitnosti?

Od te centralizacije nimamo pri-

Kaj je z našimi rešitvami pri zagrebškem invalidskem sodišču

Ljubljansko invalidsko sodišče je rešilo po večini že vse akte po invalidskem zakonu iz leta 1929, le nekaj slučajev se ne da takoj rešiti vsled poizvedb za dokaze ali pa vsled ponovnega sojenja.

Po vojaški administrativni razdelitvi pa spada več naših obmejnih krajev pod zagrebško divizijsko invalidsko sodišče, ker pripadajo pod varždinski ali karlovški vojni okrug. Naši invalidi in vdove, ki imajo svoje invalidske akte v Zagrebu, se stalno pritožujejo, da ne dobe novih rešitev in da živajo invalidsko podporo še po starem, ali pa je sploh ne živajo. Na občnih zborih se je po pritožbah konstatiralo, da v nekaterih krajih v Belokrajini niti po dva nimata še novih rešitev. To je dalo povod Oblastnemu odboru udruženja vojnih invalidov v Ljubljani, da je že lani interveniral pri ministrstvu socialne politike in narodnega zdravja, da naj bi se rešitev invalidskih aktov iz Dravske banovine pri zagrebškem invalidskem sodišču pospešila. Naš delegat je bil radi tega osebno pri načelniku g. Hofmanoviću in mu je razložil vse pritožbe ter stanje, nakar je bil po naročilu g. načelnika sestavljen toza-

Zadnja številka je veljala za september in oktober in bi morala zgoraj imeti št. 9 in 10 (ne samo 9).

Počastitev spomina na pokop. pri Sv. Križu

Kot običajno, priredi tudi letos dne 1. novembra t. l. Udruženje vojnih invalidov skupno z Udruženjem rezervnih oficirjev, Zvezo dobrovoljcev in novoustanovljeno Zvezo bojevnikov komemoracijo na ljubljanskem pokopališču pri Sv. Križu. Žalna prireditev bo na vojaških grobovih pred spomenikom judenburških žrtev.

Začetek po molitvah in petju pri glavnem križu okoli pol 16. ure.

Spored:

1. godba zaigra žalostinko;
2. pevci zapoje »Oj Doberdob«;
3. govori;
4. častna palba;
5. libera;
6. pevci zapoje drugo žalostinko;
7. godba zaigra zaključno žalostinko.

Vojaške grobove bo popravilo in ozaljšalo vojaštvo. — Cvetje nabere šolska mladina.

Udruženje voj. invalidov položi na spomenik venec.

Dne 2. novembra t. l. ob 9. uri zjutraj bo maša za vsemi padlimi in umrlimi borci ter člani in članicami, v frančiškanski cerkvi v Ljubljani.

Dolžnost in pieteta zahtevata, da se obreda vdeležite v polnem številu!

Oblastni odbor.

čakovati drugega kot večne urgence in čakanje na legitimacije.

Slučaja nam kažeta, da se hoče delati vojnim žrtvam vedno večje zadržke in da ni dosti, da je njihovo vprašanje že itak v vsakem oziru skrajno slabo rešeno.

To beležimo z željo, da ne bi nastalo kako zavlačevanje ali da bi se take, za invalide popolnoma nepotrebne odredbe, popravile.

devni uradni zaznamek. Delegat je dobil odgovor, da bo takoj odposlano zagrebškemu invalidskemu sodišču vprašanje, koliko naših aktov se nahaja tamkaj še nerešenih? Mislili smo, da se bo s tem zadeva uradno pospešila in da je ministrstvo gotovo vse nadaljno potrebno ukrenilo. Obveščeni o tem nismo bili nič. Pretekli so meseci in leto, pa pritožbe vseeno niso pojenjale. Mnogo invalidov se je napatilo osebno v Zagreb intervenirati in so nekateri le na osebno moledovanje dobili rešitve. Pozneje pa so nam nekateri izjavili, da osebne intervencije baje niso več dovoljene. Oblastni odbor, in tudi invalidi sami, pošiljajo stalno pismene urgence zagrebškemu invalidskemu sodišču, pa rešitev le ni in tudi nobenega odgovora.

Kaj čemo storiti? Po petih letih od prijavi morajo še vedno čakati na prvoinštančne rešitve. Ali ni to krivično?

Sicer sta nam zagrebški in karlovški delegat na našem občnem zboru v Ljubljani poročala, da je stanje z njihovimi rešitvami isto, da tudi nimajo še niti polovico rešenega, vendar pa lahko mislimo, da se akte iz druge banovine mogoče še bolj odriava.

Mi ne bomo tukaj ugotavljali, v čem leži krivda, čeprav invalidi različno pripovedujejo, vendar pa naj-

demo potrebo, da se poleg naših, domalega že izvršenih rešitev pri ljubljanskem invalidskem sodišču, zavzamemo še za rešitve naših aktov pri zagrebškem invalidskem sodišču. Zakaj bi dotični naši invalidi in vdove bili na slabšem? Mi smatramo, da bi se tako kakor v Ljubljani tudi v Zagrebu že lahko rešilo. — Po petih letih, ko je predvideno, da se bodo izvršile že spremembe invalidskega zakona, da bomo torej dobili nov invalidski zakon, je menda že čas, da se reši staro, preden se popravlja na novo. Vse to reševanje po invalidskem zakonu, naj bo kjerkoli, saj dosti boljše ni nikjer, če moramo po petih letih govoriti sploh še o reševanju prijav, kaže zelo slabo sliko našega invalidskega vprašanja. Vsak človek, ki kaj takega sliši, mora reči: Žalostno, da se po petih letih še ni dalo vsem vojnim žrtvam priznanja pravic in da se sploh ne more vedeti, koliko je upravičenih.

Tako postopanje se zna vleči še leta in leta, ako ne bo nobenega, ki bo to pospešil in uredil. Sploh je o tem neumno govoriti, da bi se akti ne dali rešiti in vemo, da bi bili vsi

invalidski akti iz cele države lahko že davno rešeni.

Naše Udruženje se mora nad tem pritoževati, ker je vendar nekaj nepojmljivega in za vojne žrtve nestrpljivega.

Za pretekli invalidski kongres je naš Oblastni odbor predlagal, da naj se vsi akti iz Dravske banovine, kolikor jih je pri zagrebškem invalidskem sodišču, odstopijo invalidskemu sodišču v Ljubljani, da jih bo to sodišče rešilo, ako jih tam ni bilo mogoče. Po vojaški administrativni razdelitvi je to sicer izven kompetence, vendar pa smatramo, da to tudi ne more nasprotovati. Glavno je, da se delo porazdeli in eventualno tudi napravi potrebna razbremenitev. Kongres je predlog sprejel, in sedaj želimo, da bi bil čimprej izvršen. Ker ima ministrstvo soc. politike in nar. zdravja nadzorstvo nad invalidskimi sodišči, apeliramo nanj, da naj se za naš predlog zavzame, ker s tem pričakujemo, da bodo tudi naše vojne žrtve iz obmejnih krajev, ki težko pričakujejo svojih rešitev po invalidskem zakonu iz leta 1929, iste vendar dobile.

Kako je naročati železniške legitimacije

Ker se približuje leto h koncu, prihajajo vprašanja glede podaljšanja železniških legitimacij za prihodnje leto. Želi se, da bi dal Oblastni odbor navodila organizacijam.

Že v zadnji številki našega lista smo objavili, da mora vsak invalid vložiti prošnjo za podaljšanje na ministrstvo socialne politike in narodnega zdravja v Beogradu.

Ker bo teh prošenj veliko, bi bilo najbolje založiti tiskovine.

Prošnja mora vsebovati ime, kraj, srez, banovino, številko železniške legitimacije, s predlogom, da naj se podaljša za leto 1935/36. Priložen mora biti sodno overovljen prepis rešenja Višjega invalidskega sodišča v Beogradu in zadnji odrezek nakaznice.

Za podaljšanje drugega ni treba, ker denarja ni treba nakazovati.

Pač pa je treba za nove železniške legitimacije priložiti poleg gori omenjenega še stare legitimacije, nove slike, na katerih naj bo lastnoročni podpis in odrezek (pobotnica), da je nakazanih 10 Din Direkciji državnih železnic v Beogradu (ček. št. 50064 ako se pošlje po položnici).

Nastane pa vprašanje, kako naj se pošilja prošnje in nakazuje denar v večjih skupinah.

Prošnja mora biti za vsakega invalida posebna, pošljejo pa se skupno Oblastnemu odboru.

Ako je veliko prosilcev za nove legitimacije, bo tudi v redu, ako se napravi spisek invalidov, ki so plačali po 10 Din in se ga overovi z žigom, podpisom predsednika in tajnika, odnosno blagajnika. Denar se potem lahko pošlje na eni nakaznici ali položnici na naslov Direkcije državnih železnic v Beogradu, toda poslati je treba originalni (potrjen) spisek invalidov, da more Direkcija državnih železnic v Beogradu vedeti, za katere invalide je denar pri skupni nakaznici.

Povprašuje se tudi, kako pa z onimi invalidi, ki invalidnine sploh ne prejemajo, ker dotični ne morejo priložiti zadnjih odrezkov nakaznic. Iz rešenj, ki so v prepisu priložena, se vendar vidi, zakaj dotični ne prejemajo invalidnine. Tudi je izrečno omenjeno v takih slučajih, da imajo dotični vse ostale vrste pomoči po invalidskem zakonu, torej tudi pravico do voznih olajšav.

Takim seveda ni treba prilagati drugega kot overovljene prepise rešenj.

Pošiljke legitimacij naj bodo po možnosti priporočene.

Nekateri Krajevni odbori premišljajo, kako bo s stroški za pošiljke, ako jih lahko strankam zaračunajo? Razumljivo; ako Krajevni odbor ne more nositi stroškov, da lahko tirja od vsakega invalida stroške za pošiljatev, kakor tudi za potrebne tiskovine, ako bodo imeli stroške z njimi. Da pa bodo ti stroški čim manjši, se priporoča skupne pošiljatev.

Sedaj še ni čas za podaljševanje legitimacij za prihodnje leto, ker veljajo še 2 meseca. Po Božiču pa bo treba takoj začeti pošiljati.

Za potujoče invalide v Beograd

V novem Invalidskem domu dobi vsak invalid, ki je član Udruženja vojnih invalidov kraljevine Jugoslavije in ima člansko knjižico s potrdilom, da je plačal redno članarino, ako pride po poslih v Beograd, brezplačno tridnevno popolno oskrbo. Da bodo našim članom znani pogoji, pod katerimi dobe brezplačno tridnevno oskrbo v Invalidskem domu, objavljamo tozadevni pravilnik:

Čl. 1.

Na podlagi § 3 statuta Doma vojnih invalidov Viteškega kralja Ale-

Predsednik vlade dr. Stojadinović v razgovoru s franc. narod. poslancem g. Andro.

ksandra I. Zedinitelja, predpisuje Središnji odbor udruženja vojnih invalidov ta pravilnik, po katerem se morajo ravnati vsi oni, ki žele uživati ugodnost v azilu.

Čl. 2.

Oddelek za prehodne, potujoče invalide, upravlja šef azila, kateremu se morajo pokoravati za čas, dokler uživajo gostoljubje, vsi oni, ki žele imeti to ugodnost. Šefa azila postavlja Središnji odbor udruženja vojnih invalidov iz vrst invalidov, ki imajo za sluge za organizacijo v preteklosti. Disciplinsko, administrativno in materialno je podrejen upravitelju Doma vojnih invalidov.

Čl. 3.

Oddelek za prehodne invalide se deli v dva odseka in sicer oddelek za oficirje ter oddelek za narednike, podnarednike, kaplare in redove. Vse osebe, ki imajo civilne položaje enake oficirskemu činu, se smatraje za enake oficirjem, dokler uživajo gostoljubnost Doma, o čemur odloča šef oddelka za prehodne invalide.

Čl. 4.

Pravico v azilu Doma vojnih invalidov dobe vsi invalidi, zaščiteni po invalidskem zakonu, pod pogojem, ako so člani invalidskih organizacij, katerim načeluje Središnji odbor v Beogradu in ako potujejo skozi Beograd, pa niso iz mesta Beograda ali iz njegove okolice bližje kakor 25 kilometrov.

Čl. 5.

Najdaljše bivanje v Domu je tri dni. Preko tega, v slučaju ako je prostor, se more izjemoma dovoliti še največ dva dni, toda prenočišče se

Čl. 6.

Za čas bivanja v azilu ima vsak oficir, podoficir, kaplar ali redov brezplačno prenočišče, postrežbo in hrano. Ako Dom ne bo oproščen občinske takse za tujce, je treba plačati samo to takso, le za siromašne jo plača Središnji odbor.

Čl. 7.

Pravilnik za notrajnji red, katerega se morajo držati vsi, ki uživajo gostoljubje v azilu, predpiše upravitelj Doma v sporazumu s šefom oddelka za prehodne invalide.

Čl. 8.

Pred sprejemom v azil je obvezen zdravniški pregled v Domu za vse, kopanje pa za one, katere določi šef oddelka za prehodne invalide.

Čl. 9.

V času bivanja v azilu je najstrožje prepovedano nositi v Dom alkoholne pijače, kakor tudi vživanje istih pri obedu.

Čl. 10.

Za kogar šef oddelka odredi potrebno, je obvezno desinficiranje obleke. Ni pa obvezno podeljevati perila, obleke in obuvalo, kar je namenjeno za siromašne invalide.

Čl. 11.

Ta pravilnik začne veljati, ko ga odobri in predpiše Središnji odbor udruženja vojnih invalidov, ki si pridržuje spremembo po potrebi.

Kongres FIDAKA v Bruslju Bivši bojevniki iz velike vojne v službi svetovnega miru

Kongresni dnevi, ki so bili v Beogradu v mesecu septembru, o katerih je poročal septembrski »Vojni invalid«, namreč kongres SIAMAK-a in kongres Udruženja vojnih invalidov, so odšli v večnost, da rabimo to besedo. Dnevi namreč, a vtisi kongresa, sklepi kongresa, tista samozavest, odločnost in borbeno razpoloženje je ostalo, se uveljavlja zdaj v tej, zdaj v oni točki, potrebi, zahtevi, raste, vzbuja pozornost, da se javnost ustavlja na vprašanje vojnih žrtev, na zahtevah po svetovnem miru, ker se pridružuje tem zahtevam bivših bojevnikov iz svetovne vojne in vojnih žrtvam.

Bil pa je v začetku septembra 1935 od 1. do 5. septembra še en kongres, nekaj uvod v kongres v Beogradu. Vršil se je v Bruslju in ko je 5. septembra 1935 bil končan, je več delegatov tega kongresa odšlo v Beograd na kongres SIAMAKA in na kongres Udruženja vojnih invalidov.

In zato ne moremo kaj, da danes govorimo v »Vojnem invalidu« tudi o tem kongresu, da povemo vsem vojnim žrtvam, koliko nas je vseh sku-

paj, kakšni smo in da se naša beseda čuje po vsem svetu.

FIDAK-a kongres je bil od 1. do 5. septembra 1935.

Kaj je to FIDAK in kdo je FIDAK?

FIDAK je medzavezniška (antantina) organizacija bivših bojevnikov svetovne vojne. Njen sedež je v Parizu in šteje okrog 8 milijonov članov. SIAMAK pa je mednarodna organizacija bivših vojnih invalidov in bivših bojevnikov. Njegov sedež je v Ženevi in šteje nad 3 milijone 500.000 članov. To sta dve zelo važni organizaciji, ki imata največ zaslug, da ni v kritičnih trenotkih, ki nastajajo med državami vsega sveta, prišlo do vojnih konfliktov in do nove svetovne vojne. To sta organizaciji, v kateri je tudi naše Udruženje vojnih invalidov, ki sta s svojo silo, s propagando in z velikimi naporami, ne samo prepredili vojno med posameznimi državami, temveč sta tudi najboljši in najvnetejši sodelavki s pacifističnimi vladami sveta, da se ohrani svetovni mir.

Poleg tega sta ti dve internacionali

Svečana otvoritev »SIAMAKA« v Beogradu.

delali na materijalnem in kulturnem podvigu svojega članstva, na zaščiti pravic bivšim bojevnikom vsega sveta, posebno pa sta branili koristi svojih onesposobljenih tovarišev — vojnih invalidov. (Glej opis kongresa in sklepov v zadnji številki »Vojnega invalida«). Mnoge vlade raznih držav so bile pod pritiskom teh dveh močnih internacional, ki sta bili zopet močni zato, ker so v njih vključene organizacije bivših bojevnikov in vojnih invalidov v posameznih državah stale trdno, naslanjaje se na svoji internacionali in ji tako dajale odločujočo moč in veljavo. Kajti te organizacije štejejo v svojih vrstah najvidnejše vojskovodje za časa svetovne vojne, največje državnike, bivše ministre, profesorje, inženere, advokate, sedanje in bivše narodne poslance in diplomate, z eno besedo: cvet in elito današnje človeške družbe na svetu, ki v vojni ne vidi nobenega moralnega in materijalnega interesa. Temu elitnemu društvu bivših bojevnikov pripada že tri leta in aktivno sodeluje Udruženje vojnih invalidov kraljevine Jugoslavije.

Naše Udruženje je danes znano po vsem svetu in tudi zelo cenjeno. Kajti sodelovalo je najaktivneje v vseh problemih, ki so bili zadnja tri leta na dnevnem redu v Društvu narodov in je tudi sodelovalo na reševanju notranjih problemov tistih svetovnih organizacij, katera reševanja so se tikala vojnih invalidov in bivših bojevnikov. V FIDAKU se je izkazala njegova jugoslovenska sekcija, katero so tvorili po eden predsednik Udruženja vojnih invalidov, Udruženja rezervnih oficirjev in vojakov in Zveze dobrovoljcev Jugoslavije. To delo naše sekcije, ki je bilo energično in solidarno, je po velikih naporih dalo zelo lepe rezultate, da so zato naše organizacije v tujini cenjene in upoštevane. To se je najbolje opazilo v italijansko-jugoslovenskem konfliktu, ki se je pojavil na kongresu FIDAKA v Londonu. Konflikt je bil zelo resnega značaja. Ali vse države, ki so bile zastopane na tem kongresu in stale na naši strani ter pomagale, da se je ta nesporazum čimprej likvidiral.

Naše Udruženje je bilo vedno dobro zastopano na vseh kongresih FIDAK-a v Kazablanki, Londonu in Bruslju. Naša vlada nas je vsestransko pri tem podpirala in tako smo bili v možnosti, da smo bili v vseh komisijah po raznih vprašanjih in problemih dobro zastopani. Tako se ni na kongresih prav nič rešilo brez našega sodelovanja.

FIDAK izdaja svoj buletin — časopis.

In eden najzanimivejših kongresov je bil, kakor smo že v začetku rekli, 1. do 5. septembra t. l. v Bruslju. Vse države ki pripadajo tej internacionalni organizaciji, so bile zastopane po svojih delegatih v polnem številu. Nobena država ni manjkala.

To zanimanje za kongres je bilo kot posledica zelo komplicirane splošne politične situacije po vsem svetu, a v konkretnem slučaju poostreitev odnošajev med Abesinijo in Italijo v Afriki. Zdaj so sovražnosti vseeno izbruhnile, a ne pretiravamo, če trdimo, da je zasluga FIDAKA in SIAMAKA, da te sovražnosti niso dobile razmaha kakor so pretile.

Mi jugoslovenski bivši bojevniki, ki imamo odlične tovariše med italijanskimi bivšimi bojevniki, smo simpatično pozdravili resolucijo v trdnem prepričanju, da bo Italija očuvala svoj prestiž v tem konfliktu, ne da bi segla po orožju. Kot zastopniki malega naroda, ki obožava svojo nacionalno svobodo, smo želeli tudi abesinskemu narodu, da jo očuva. In vrnili smo se zadovoljni s kongresa FIDAKA. In verjeli smo, da ne bo vojne. Kajti mi smo proti temu, da se preliva človeška kri, da kolje človek človeka, pa bodisi za koristi kakršnekoli. Dovolj je trpela civilizacija pri reševanju mednarodnih problemov z orožjem, z ognjem in mečem, in svet je za vse dovolj velik in dovolj bogat, da imamo lahko vsi vsega dovolj, če bomo človeški in delali kakor to zahteva človečansko dostoj-

janstvo. Vsak narod ljubi svojo nacionalno in gospodarsko svobodo in ne sme se je nobenemu jemati.

Resolucija FIDAK-a je naredila najgloblji vtis na vse in tudi na ves svet, kateremu je bila sporočena po brzojavu.

Ali vendar... ni bilo vsega mogoče preprečiti. Ali preprečili smo, kakor že prej rečeno, da ni iz tega konflikta nastal svetovni požar.

Mednarodna organizacija bivših bojevnikov in vojnih invalidov, SIAMAK, je še bolj odločna pobornica za svetovni mir in odločna nasprotnica vsake vojne. Po svojem takratnem predsedniku, tovarišu Nediću, ki je tudi predsednik Udruženja vojnih invalidov Jugoslavije, je SIAMAK poslal iz Pariza brzojavno zahtevo predsedniku Društva narodov, da se mora v vsakem slučaju ohraniti svetovni mir, ker je to želja in zahteva 12 milijonov bivših organiziranih bojevnikov vsega sveta. Ta brzojav so objavili vsi pariški časopisi. Italijan-

a samozavestnega, tri ogle države držečega v svoji skromnosti. Kranjice-Slovenke s pečami in avbami, rdečo marelo so kakor lepota Slovenije, sončna, pestra, diskretna, a tako vabljava, da bi jo objel.

Naše slike

Narodne noše, ki so reprezentirale jugoslovenstvo v idealnem, krasnem smislu in pomenu v Beogradu pri odkritju in posvetitvi Invalidskega doma. — O tem smo pisali v zadnjem »Vojnem invalidu« in svetujemo, da

a samozavestnega, tri ogle države držečega v svoji skromnosti.

Kranjice-Slovenke s pečami in avbami, rdečo marelo so kakor lepota Slovenije, sončna, pestra, diskretna, a tako vabljava, da bi jo objel.

Narodne noše na otvoritvi »Invalidskega doma« v Beogradu. (Glej poročilo v »Vojnem invalidu« od 5. oktobra 1935.)

si ta članek sedaj, ko vidite te slike narodnih noš, še enkrat prečitajte.

Jugoslavija, naša narodna država, mi, kar nas je Srbov, Hrvatov in Slovencev, smo s svojimi narodnimi nošami na ta zgodovinski dan pokazali svoje simbolično, idilično in realno Jugoslovenstvo, mogočno vejo Slovanstva.

Tu vidite narodno nošo iz Stare Srbije (Macedonije), bogato, samoz-

Ziljanka, iz krajev Raja pod lipo, vriskajočega zdravja in preteklosti, kjer so vstoličevali svoje vojvode na knežjem kamnu in plesali pod lipo svoje ples, polne ognja in slovenske odločnosti.

Danes so pod jarmom tujine.

Tržačanko, Goričanko, nežno kakor primorsko sonce, čisto, sinjemo-dro kakor nebo nad sinjim morjem lepe Adrije.

Narodne noše na otvoritvi »Invalidskega doma« v Beogradu. (Glej poročilo v »Vojnem invalidu« od 5. oktobra 1935.)

vestno, odločno; narodno nošo beograjskega okruha, lepo, kakor cvetje na polju, privlačno, da bi človek vzhičeno gledal in se čutil ponosnega, da je Slovan, Jugoslovan.

Črnogorska, junaška, stasita korenina, ki te, bre, gleda smeje in te potrepnja po ramenu pokroviteljsko, a bratski ljubeznjivo.

Seljaka iz Šumadije, skromnega,

Bosanci, visoke korenine, s širokim in zgubanim pasom, kakor stržari slovanstva.

To so občutki, ki so me objemali tiste dni, ko sem gledal to skupnost, ta simbol nas. In naj bo tudi v vas tisto čustvo, ko boste na slikah gledali to naše, v krasnih cveticah razcveten, Jugoslovenstvo!

ski tovariši so sprejeli to resolucijo FIDAKA s svojim izredno modrim držanjem in so tako osvojili simpatije vseh ostalih delegatov.

Predlog angleške delegacije bivših bojevnikov je izzval živahno debato, ki je trajala polna dva dni.

Organizacija FIDAK je sestavljena iz bivših bojevnikov vseh tistih držav, ki so se borile na skupnem bojišču proti neprijateljski sili in njihovim zaveznikom. To je bila ententna organizacija. Gojitev tovarštva, ki se je upostavilo v skupnih rovih, tudi v miru, je bila zadača. Tako je poteklo v miru in tišini polnih 10 let. Ali pred dvema letoma, ali bolj točno rečeno, ko je prišel Hitler na oblast, se je menjala tudi politika posameznih držav vključenih v FIDAKU. Tako so prvi stopili v separatne pregovore z bivšimi nemškimi bojevniki francoski bojevniki, potem angleški bivši bojevniki in naposled v oficijelne pregovore medzavezniška (antantina) organizacija FIDAK s svojim takratnim predsednikom Desbonom, francoskim državnim pravnikom iz Pariza.

Med tem, ko so bili Francozi zelo previdni pri svojih pogovorih z nemškimi bivšimi bojevniki, so Angleži našli takoj skupno bazo sporazuma, da so tako tudi oficijelno zahtevali, da se medzavezniška organizacija bivših bojevnikov spremeni v mednarodno organizacijo, da bi tako bilo mogoče, da v to novo organizacijo stopijo nemški bivši bojevniki kot ravnopravni člani. Če bi po taki izpremibi imena društva FIDAKA vstopila vanj organizacija bivših nemških bojevnikov, je bilo še veliko vprašanje, na katero niti Angleži niso mogli dati pozitivnega odgovora.

Med delegati na kongresu FIDAKA je bilo splošno mnenje, da so vsi dosedanji pregovori z delegati nemških bivših bojevnikov samo nemški manever, kako bi vnesli v vrste medzavezniških bivših bojevnikov, ki so organizirani v FIDAKU, zmedo. Nemški bivši bojevniki so obiskali angleške tovariše v Londonu, kateri so ta obisk zopet vrnili Nemcem v Berlinu, kjer so jih nemški tovariši navdušeno sprejeli. Ali dalje od tega veselega tovariškega obiska se to vprašanje ni pomaknilo z mrtve točke. In vendar so angleški bivši bojevniki želeli, da se organizacija medzavezniških bivših bojevnikov spremeni v mednarodno organizacijo bivših bojevnikov. To pa ni bilo vsaj za zdaj mogoče uresničiti, ker ni bilo nikjer nič pozitivnega za tak velik skok, ki bi lahko tudi postal usodepoln za vso organizacijo. Zato se je razvila živahna debata, v kateri so se oglašali mnogi delegati na kongresu.

Iskalo se je nekake sporazumne rešitve, ker je pretila nevarnost, da se na tem vprašanju razidejo delegati z angleškimi tovariši. Marcel Ero, bivši minister in delegat francoskih bivših bojevnikov, je staval predlog v obliki resolucije, o katerem se je na dolgo in široko debatiralo ves dan. Pišo je izpopolnil predlog ministra Eroa in tako izpopolnjen predlog je bil sprejet. Nato so sledili tudi še drugi predlogi, s katerimi so izpopolnjene misli prvega tako, da so naposled bili vsi zadovoljni. Angleški predlog je bil najprej soglasno odklonjen. Nato je bil sprejet predlog, da se nadaljni pregovori z nemškimi delegati ne pretrgajo, temveč, da se nadaljujejo do končnega uspeha. In šele po takem sprejetem in doseženem sporazumu se bo konkretno sklepalo. Naposled je bil sprejet predlog, da se sestavi odbor petorice, ki bo vodil nadaljne pregovore, sprejemal sklepe, utrdil sporazum, a njegovi sklepi bodo odobreni šele na prihodnjem kongresu.

Tako je kongres FIDAKA letos, ki je pretel celo samemu obstoju organizacije, končal v najlepšem redu, hvaleč angleške tovariše, ki so se vzorno držali, kakor tudi širokogrudnosti ostalih delegatov, ki so zavzeli popolnoma pravilno stališče v vsem tem vprašanju, da je bil sporazum tako dosežen. FIDAK je še za to leto ostal medzavezniška organizacija. Če bo še prihodnje leto, je veliko vprašanje.

Kongresisti so se korporativno udeležili tudi pogrebu ponesrečene belgijske kraljice. Na pogrebu je bilo vseh 11 zastav držav, ki so včlanjene v FIDAKU. Pri vsaki zastavi en delegat dotične države. Na pogrebu je bilo nad 200.000 ljudi. Vsled tega se je vršil kongres FIDAKA v največji tišini, brez običajnega svečanostnega dela. In vendar je bil velepomenben, veličasten kongres — krik in zahteva po miru.

Kaj je to SIAMAK?

Da povemo nekaj o SIAMAK-u. V zadnji številki »Vojnega invalida« smo poročali o kongresu SIAMAK-a, ki je bil pred kongresom Udruženja vojnih invalidov v Beogradu, 19., 20. in 21. septembra 1935.

SIAMAK je druga velika organizacija — zveza, tako rekoč mednarodna organizacija vojnih invalidov in bivših bojevnikov. Mi smo v tej organizaciji že 12 let člani. Prekinili smo članstvo 1929—1932, v dobi znanih homatij, ki so bile v našem Udruženju. Ta organizacija se peča s tem, da poizveduje in pregleduje, v kakšnih razmerah se po vojni nahajajo vojne žrtve v posameznih državah. SIAMAK neprestano vpliva na vlade in odgovorne činitele, da se zboljšajo razmere vojnih žrtev, seveda sporazumno z dotično organizacijo vojnih invalidov in bivših bojevnikov, katere se to tiče. V mnogih državah je vsled tega položaj vojnih žrtev izboljšal, ker se organizacija SIAMAK-a ni ustrašila intervencij in raznih ovir. SIAMAK je izrazilo pacifistična (za svetovni mir) mednarodna organizacija, ki na podlagi svojih lastnih izkušenj in z nesrečo svojih članov vojnih invalidov, odpira sveto oči, da naj ne dirja v nova klanja ljudi in bojna pustolovja, ki navsezadnje zapuščajo premagancem in zmagovalcem nereda, pomanjkanja, vsakovrstno krizo in silna razočaranja.

V tej organizaciji je Udruženje vojnih invalidov Jugoslavije z vsem srcem in z vso dušo svojih članov, da z iskrenim sodelovanjem pomaga naporom SIAMAK-a, da se ohrani mir, da se ustvari bratstvo narodov v dejanskem in realnem smislu, da se razvija družabno, prijateljsko sodelova-

Ob koncu kongresa so bile volitve za leto 1935/36. Z dviganjem rok, brez enega glasu proti, torej soglasno, je bil za predsednika FIDAKA izvoljen Belgijec.

Sklep je bil, da se bodoči kongres FIDAKA vrši v Varšavi, v prestolnici republike Poljske.

FIDAK je zboroval 5 dni. Udruženje vojnih invalidov Jugoslavije je imelo tri delegate.

nje vseh narodov na svetu, da se oboroženi sporazumno razorožijo, ker je to največja garancija za svetovni mir. Naše Udruženje se je tako globilo v to delo in tako aktivno sodeluje, da so delegati vseh držav celega sveta pozdravili s ploskanjem njegovega delegata, tovariša B. Nedića.

Koliko je SIAMAK pomagal s svojimi intervencijami za zboljšanje položaja vojnih žrtev, je vidno iz poročila kongresa SIAMAK-a in Udruženja vojnih invalidov Jugoslavije, ki je bil v septembru v Beogradu in katere predloge in sklepe je »Vojni invalid« priobčil v zadnji številki. — Sprememba in izboljšanje invalidskega zakona je eden najvažnejših točk te pomoči.

Na intervencije SIAMAKA se je izboljšal položaj vojnim žrtvam v Čehoslovaški, Rumuniji in tudi v Franciji. Njegov uspeh je velik in njegovo sodelovanje cenjeno in željeno. Lani je tisk objavil pismo Hedersona (ki zdaj že počiva v miru) predsedniku razorožitvene konference, ki ga je pisal našemu predsedniku tov. Nediću (ki je bil tudi tisto leto predsednik SIAMAK-a) in v katerem je priznal zasluge te organizacije za očuvarje svetovnega miru in za skrb vojnih žrtev. V tej organizaciji so včlanjene vse države, ne glede, na kateri strani so stale v času svetovne vojne. V nji so združeni z enakimi pravicami in dolžnostmi včerajšnji medsebojni sovražniki iz bojnih poljan, da vrše tako najpomirljivejše vzdušje za korist vseh narodov, vsega človeštva!

In v tem je vsa razlika med FIDAK-om in SIAMAK-om.

Važne tekoče zadeve

Sprejemanje v Invalidski dom v Beogradu. Za sprejemanje hiralcev še ni nobenega razpisa in tudi še ni pravilnika. Hiralci se nahajajo dosedaj še vedno v Našicah.

Pač pa se sprejemajo v Invalidski dom v Beogradu potujoči invalidi, ako pridejo v Beograd po opravkih. Vsak dobi za 3 dni brezplačno stanovanje in hrano. Pogoji so razvidni iz pravilnika, ki ga danes posebej objavljamo.

Središnji odbor nas z okrožnico opozarja, da se v Dom sprejemajo samo oni potujoči invalidi, ki se izkažejo s članskimi knjižicami, v katerih je razvidno, da je članarina vsa poravnana. Priporočila se vsem invalidom, ki tega še niso storili, da plačajo članarino. Pod pogojem, da bi dosegel samo to pravico, ne smemo nobenega sprejemati za člana.

Za službe v novem Invalidskem domu v Beogradu se je prijavilo, kakor je bilo videti na plenarni seji, okoli 1000 oseb. Med njimi je bilo vsakovrstnih kompetentov z veliko strokovno kvalifikacijo, zato je bila konkurenca pri izbiri jako močna. — Nekaj naših članov in članic je vložilo prošnje, toda pri taki konkurenci razen ene članice ni mogel biti nihče drugi sprejet.

Naši predlogi kongresu, kakor smo jih v celoti objavili v zadnjem »Vojnem invalidu«, so bili v celoti sprejeti. Središnji odbor je dobil nalogo, da po njih dela in jih skuša izvesti. Želimo, da bi naleteli na pozitiven uspeh.

Pravila udruženja so bila na kongresu sprejeta po objavljenem načrtu, kakor ga je sprejel plenum spomladi. Naši delegati so imeli vse predloge, ki so jih po sklepu našega ob-

lastnega občnega zbora stavili nekateri Krajevni odbori in ki jih je poleg svojih predlogov formuliral Oblastni odbor. Iz debat na naši zadnji anketi smo videli, da se zde ta pravila našim organizacijam zelo nepopolna. Ker pa je od drugih oblastnih organizacij skoro popolno desintereziranje za drugačna pravila, niso mogli naši delegati v manjšini ničesar storiti. Tako je prišlo do sprejema celotnih pravil, ki smo jih čitali v načrtu v »Vojnem invalidu«, brez naše krivde, ker smo jih večkrat izpodbijali in so tudi sedaj sprejeta brez našega glasovanja. — Pravila morajo biti poprej še potrjena od ministrstva socialne politike in narodnega zdravlja, preden bodo veljavna. Mogoče zna priti do nadaljnega predelavanja.

Statistika. Kongres je tudi sklenil, da se uvede nova statistika vsega članstva potom kartoteke. Središnji odbor bo založil karte-popisnice za Oblastne odbore, ki bodo morali sestaviti tako kartoteko zase in za Središnji odbor.

Naše gibanje

Postavitve spomenika na Viču pri Ljubljani, padlim vojakom v svetovni vojni. V nedeljo 27. oktobra ob pol 16. uri je bila slovesna blagoslovitev spomenika padlim vojakom viške fare ob navzočnosti številnega občinstva. Govoril je bivši kurat g. Jalen, žalostinke je zaigrala domača godba in domače pevsko društvo je zapelo žalostinke. Odkritja spomenika se je vdeležilo več zastopnikov Oblastnega in Krajevnega odbora ter posameznih naših članov.

Novi Zveza bojevnikov. — Pred kratkim se je vršil v Ljubljani v Ro-

kodelskem domu ustanovni občni zbor Zveze bojevnikov, ki se bo kot nova organizacija pričela širiti pod Dravski banovini. Staro Udruženje borcev je bilo, kakor smo svoj čas poročali, razpuščeno in kljub ponovni prijavi ni bilo odobreno. Voditelji in člani so se razcepili okoli »Prelo-ma«, ki zastopa sedaj Ljotičevo strujo, en del pa okoli »Bojevnika«, kjer so ustanovili tako zvano »slovensko fronto«. Kot tretja, sedaj nova struja, pravi, da bo samo »človekoljubna in tovariška organizacija«.

Za predsednika je bil izvoljen bivši vojni kurat, sedaj katehet v Trbovljah, g. Ratej, za podpredsednika rez. polkovnik g. Rojnik iz Ljubljane, za tajnika g. Lukež, za blagajnika g. Gajšek, oboja iz Ljubljane; v odboru so pa gg.: Wagner iz Ljubljane, župnik Hafner iz Starega trga, Fazarinc iz Celja, Golec iz Maribora, odvetnik Voršič iz Ljubljane, bivši vojni kurat Kogej iz Št. Vida nad Ljubljano, geometer Marinček iz Ptuja, dr. Kožuh iz Ribnice, ravnatelj Resman iz Radovljice in drugi.

Ljubljana. Člani in članice Krajevnega odbora UVI v Ljubljani se naprošajo, da prinesejo vedno svoje članske knjižice, kadar pridejo osebno v društveno pisarno s kakšno prošnjo ali za pojasnilo.

Kdor nima s seboj članske knjižice, ovira poslovanje radi nepotrebne iskanja po kartoteki. Članska knjižica je osebna legitimacija za vsakega člana in članico, zato naj jo ima vsak vedno pri sebi. — Obenem se naprošajo vsi člani in članice, ki za letošnje leto še niso plačali članarine, da to takoj store. Istočasno se naprošajo tudi člani, ki so prejeli premož in ga še niso plačali, da se čimprej zglase v društveni pisarni in plačajo dobavljeni premož.

Ponovna razprava pri okrožnem sodišču glede prispevkov od kina »Matica« in »Ideal« v Ljubljani, se je vršila dne 25. oktobra t. l. pred ljubljanskim okrožnim sodiščem. Razprava je bila zelo zanimiva. — Kakor je že invalidom in javnosti znano, odrekata omenjeni kinopodjetji z Udruženjem invalidov pogojene in dogovorjene prispevke vojnim žrtvam, ki živajo po invalid. zakonu prvenstveno pravico do kinokoncesij. Sodba še ni izrečena. Čim prejmemo razsodbo, bomo invalidom in javnosti natanko opisali potek pravde in točno predočili namene in cilje omenjenih podjetij, t. j. kina »Matic« (Biofilm družbe) in kina »Ideal«, katerega lastnik ozir. vodja je g. Rudolf Kokalj, znani ljubljanski trgovec.

Izpod Krima. Podpisani sem bil dne 9. oktobra t. l. ob 8. uri pri svečanosti ob obletnici smrti za pokojnim našim Viteškim kraljem Aleksandrom I. Zediniteljem v farni cerkvi v Tomišlju. Navzoči so bili predsednik g. Modic z občinskimi odborniki, gasilska četa, vsa šolska mladina z učiteljstvom in mnogo občinstva. — G. župnik Muren je končal cerkvene molitve, nato smo odšli v šolo. Šolska dvorana je bila polna. Poslušali smo govor g. upravitelja Klemenčiča, ki nam je razlagal vsa dobra dela našega skrbnega vladarja, učiteljica Zupančičeva je prečitala vsa nesrečna pota, po katerih je moral iti naš do-bri Oče v smrt za domovino. Šolska mladina, 4 dečki in 5 deklic je govorilo o zgodovini in vrlinah našega Blagopokojnega Viteškega kralja. Vsi do zadnjega smo bili rosnih oči. Bog mu daj plačilo nad zvezdami. — Jože Kobal, občin. sluga, stanujoč v Vrbljenih št. 71.

Krajevni odbor UVI v Celju poziva vse svoje člane trafikante zunaj Celja, da nemudoma javijo odboru, če bi bili pripravljene prevzeti prodajo banskih kolekov. V vsakem trgu ali mestu (vasi) bi prišel le en invalid ali vojna vdova v poštev. Predlagana je 4% provizija.

Ljutomerski člani in članice, zavedajte se vaše dolžnosti in poravnajte članarino z naročnino, drugače vam bo list prihodnjic brezpogojno ustavljen. List ste dolžni plačati tudi za nazaj za ves čas prejemanja. Pri nezavednih članih se bo brisanje brezobzirno izvajalo.

Obračuni za list »Vojni invalid.« Vsem Krajevnim odborom so bili pred

kratkim poslani obračuni za naš list za III. četrtletje. Pozivamo vse, ki dolgujejo, da članarino nakažejo in ako je še niso, da jo od članov iztirjajo. Člane in članice pa opozarjamo, da naj se sami brez opomina zavedajo dolžnosti plačila, ker s tem podprejo in vzdržujejo naše glasilo, ki je vsakemu potrebno za informacije in za našo skupno borbo.

Sevnica. Dne 15. septembra t. l. je bila pri Kraglu v Sevnici seja tukajšnjega Krajevnega odbora in obnem članski sestanek. Bilo nas je pa vsega skupaj 10! Je li to zavednost? Saj niste tako oddaljeni člani, da ne bi mogli priti na sestanek! Tudi vreme je bilo dovolj lepo. Če se članstvo ne zanima za svojo organizacijo, potem tudi odbor ne more bogve kaj storiti. — Prihodnja seja in članski sestanek bo dne 24. novembra ob 8. uri pri Kraglu. Takrat ne bo več na polju dela, zato pridite vsi! — Pri zadnji seji se je sklenilo, da kdor ne bo imel članske knjižice v redu, oziroma če knjižice sploh ne bi imel, ne more dobiti božičnice. Zato poravnajte naročnino za list in članarino, da dobite markice v članske knjižice, oziroma naročite pravočasno nove članske knjižice, kateri jih še nimate. To storite najkasneje do 24. novembra, ker takrat se bo na sestanku sestavil seznam oseb, ki bodo prejele božičnico.

Odbor.

Smešnice

V ŠOLI.

— Koliko je ena in ena?
Jurček: Kakor se vzame, gospod učitelj.
— Kako to? Ena in ena je vendar dve.
— Kaj še, gospod učitelj. Ena in ena je lahko tudi enajst.

TUDI ZNAMENJE ČASA.

— Teško je, težko, dandanes na svetu. Prej je človeku blagajnik pobegnil, zdaj pa ne gre in ne gre, dokler mu ne izplačaš vse odpravnine.

STRUPEN JEZIK.

— Če me kdo poljubi, vedno kričim. Prijateljica: No, zdaj vsaj vem, zakaj si vedno hripava.

BILO BI ODVEČ.

Gasilec: Ali ste znosili že vse iz svoje goreče hiše?

Pogorelec: Da, razen mojega upnika, toda zaradi njega si ni treba beliti glave, saj je svečano izjavil, da ne zapusti moje hiše, dokler mu ne plačam dolga.

S PERIFERIJE.

— Soseda, kako morete dovoliti, da se vrača vaša hči tako pozno iz mesta?
— Saj bi ne dovolila, pa pravi, da se ji ne more nič zgoditi, ker je pod policijskim nadzorstvom.

MOŽJE SO TIRANI.

— Pravim vam, sosed, da je vsak mož tiran — zatrjuje energična žena svoji sosed. — No pa reci, Miha, če govornik resnico ali ne.

— Res je — pritrđi Miha komaj slišno.

TUDI UGANKA.

— Katero mesto je v Jugoslaviji pomembnejše od dveh poslanskih mandatov?
— Senatorsko, ker je sigurnejše.

STRAH PISARNE.

— Kakšen je vaš novi šef?
— Prava prikazen, ti pravim. Ne veš, koliko prečutih dni je nam že pripravil.

NE DA SE MOTITI.

Gospa: To je grozno, Marička, otrok tuli že pol ure, Vi pa pri tem mirno čitate knjigo.
Služkinja: To ni nič hudega, gospa, saj sem že vajena.

V ŠOLI.

Katehet: Kdor je priden in pobožen, pride v nebesa. Kaj se bo pa zgodilo z zločincem?
Odvetničnik sin: Gospod katehet, zločince bo zagovarjal moj očka.

ČUDEN GOLOB.

— Papa, v predsobi je bil snoči golob.
— Kaj se ti meša, sinko?
— Ne, saj je dejala mamica: Danes ne, golobček, ta stara pokveka je doma.

Izdaja Udruženje vojnih invalidov. Odgovorni urednik: Matej Jevak, Miklošičeva cesta št. 13. Tiska tiskarna »Slovenija« v Ljubljani, predstavnik Albert Kolman.